

OPINIÓ

Editorial

CATALUNYA, AL PUNT DE MIRA DELS ESPANYOLISTES

EL 9 NOU

Les campanyes periòdiques que els mitjans de comunicació i els polítics més espanyolistes llancen contra Catalunya són una demostració palpable que la idea que tenen de l'Estat espanyol els qui protagonitzen aquests atacs no té res a veure amb la filosofia política que va inspirar la Constitució i l'Estatut. D'altra banda, és evident que les *croades anticatalanistes* formen part d'una estratègia que més enllà de l'Ebre troba el ressò adequat.

Si ens remuntem als anys 1977 i 1978, quan es van pactar l'Estatut i la Constitució, i analitzem l'important esforç que es va fer des de totes les opcions polítiques per fer compatibles el res-

pecte a les comunitats històriques -Catalunya, Euskadi i Galícia- amb la idea d'un estat plurinacional, ens adonarem que les coses han canviat i no justament per millorar, com seria desitjable.

No admet cap discussió el fet que durant aquests anys s'ha avançat i molt en la normalització del país en tots els aspectes i que les quotes d'autogovern aconseguides i el temps que fa que duren són un motiu clar d'esperança. En canvi, l'esperit que a finals dels setanta va permetre encarar el futur amb optimisme pràcticament s'ha esvaït. Els vots de confiança que els polítics demòcrates espanyols havien fet per tal

que les comunitats històriques recuperessin el protagonisme polític que havien tingut, s'han convertit en recels i en acusacions de conculcar els drets dels castellanoparlants que viuen a Catalunya, cosa que abans només abanderava l'extrema dreta feixista.

LA MALA FAMA DELS CATALANS

La realitat és que els catalans no hem estat capaços de fer-nos entendre a Espanya i això, vulguem o no, ha sigut utilitzat per aquells que somnien en un estat uniforme i homogeni, és a dir, en un estat-nació.

Mitjans de comunicació com

El Mundo, *Abc* o la COPE -que, per cert, és dels bisbes- han recorregut a l'espanyolisme més tronat per criticar la Llei de Normalització Lingüística o les exigències polítiques del president Pujol a canvi de donar suport al govern de Felipe González o la campanya per demanar la restauració del Liceu. I ara, que s'apropen les eleccions autonòmiques andaluses, el Partit Popular fa córrer que Jordi Pujol, i no Felipe González, dirigeix la política espanyola. Evidentment això és un sofisma que no es pot creure ningú que entengui mínimament en política, però que a Andalusia pot ajudar a obtenir vots,

per allò que comentàvem de la mala imatge que Catalunya i els catalans tenim a la resta de l'Estat.

La situació que es crea periòdicament i que ara mateix passa per una de les seves fases més agudes no contribueix en absolut a avançar en el camí de la construcció d'un estat plurinacional, tal com es va definir a la Constitució. És més, es crea una situació perillosa que pot provocar radicalitzacions per una i altra banda. En tot cas, els qui des dels mitjans de comunicació espanyolistes llancen tota classe d'improperis i d'atacs contra el català i es dediquen a fer una política clarament *lerrouxista* algun dia hauran de respondre davant les futures generacions del perquè de la seva actitud. No es pot dir sense tornar-se vermell que a Catalunya els castellanoparlants estan discriminats.

Bústia

Mala imatge de la Renfe

La Renfe millora el teu tren de vida és un dels anuncis que tan sovint veiem i que pretenen donar una imatge, si no bona, excel·lent del que és un dels serveis més utilitzats pels estudiants. Però realment l'opinió que ens hem creat de la Renfe o concretament d'algun dels seus empleats no és pas d'allò que diguem òptima.

Precisament voldria exposar un dels casos amb què em vaig trobar jo personalment.

Com cada primer de mes, em vaig acostar a la taquilla de l'estació de Ripoll per poder adquirir el típic abonament mensual que permet als estudiants un descompte important. I la resposta que vaig rebre va ser si no l'esperada, l'última que preveia: "No l'hi puc fer ara, que no veu la cua? Aquests abonaments s'han de venir a comprar el dia abans de començar el mes". I, realment, em vaig veure obligada a comprar el corresponent bitllet d'anada i comprar més tard l'abonament mensual; amb això vaig perdre un dia que ja em cobria l'abonament. La reacció meua va ser de descontentament i desacord total amb el que m'havia trobat, cosa amb la qual també s'hi van trobar altres estudiants. Però això no es va acabar així: l'últim abonament el vaig anar a comprar el dia 30 per tal de no provocar molèsties al corresponent empleat i aquell dia va resultar que el famós empleat tenia feina: "Vingui demà, segur que no hi haurà cua", em va contestar. O sigui, que això d'anar a comprar l'abonament sembla més un favor que no pas un servei. Jo, personalment, m'havia creat

una idea de la Renfe bastant evolucionada i creia que aquella imatge que la Renfe donava en èpoques anteriors a la democràcia ja s'havia acabat, però crec que mentre existeixin empleats com aquest, que els costi tant d'oferir els serveis que en definitiva formen part de les seves obligacions, aquesta idea persistirà. I això no és just per la resta d'empleats, molts dels quals han demostrat ser amables amb els usuaris.

Eva Sala
Ripoll

El Liceu es crema

S'ha cremat el Liceu, i un veu com subtilment apareixen de sota les pedres totes aquelles institucions que s'amaguen esperant una ocasió com aquesta, i que ningú sap què hi fan ni on van.

Malgrat que m'ha dolgut veure cremar un patrimoni cultural d'aquestes característiques, m'ha dolgut molt més la inesperada reacció de tota la societat i, sobretot, de les institucions. Pel que es veu, les institucions estan disposades a manar qualsevol cosa, al preu que sigui i sense cap mena de miraments; els privilegiats, que se'ls ha cremat el seu espai d'oci, seuen en algun racó de casa seva esperant notícies, i el poble, aparentment el menys afectat, posa el crit al cel per poder ajudar en qualsevol cosa i d'aquesta manera poder reconstruir l'immortal i intransferible Temple Per a Pocs. Ja sentim a parlar de reformes, assegurances, projectes, arquitectes i, sobretot, piles de milions pel mig. Però, i la resta del món? Sembla

que per uns instants (o infinitat de temps), se'ns han oblidat tots aquells problemes que corrien tanta pressa, que ens eren intolerables i, tanmateix, d'una conducta impresentable. Potser fem l'ull viu i ens oblidem d'aquells problemes interminables, com és el cas dels pisos que pateixen aluminosi; quan hi haurà presupost per a ells? O potser no ens preocupa en absolut que es visqui entre angoixes i puntals que aguanten el sostre? També podien donar la cara les institucions per solucionar d'una vegada per totes el problema dels immigrants; o és que no necessiten cases? O posats a proposar, es podien invertir els diners creant escoles, centres de rehabilitació, llocs d'ocupació, centres d'informació a l'individu, ubicacions públiques per gaudir i expressar (sense necessitat de pagar com en el Liceu), biblioteques...

Una llista inesgotable en la qual alguns problemes requereixen més pressa que d'altres, però que, en definitiva, tots es queden en el mateix punt del camí, en el no-res.

Ben mirat, no crec que tapar un sobtat forat en el cor de Barcelona sigui la solució més urgent per a tota la societat, ja que estem parlant d'un forat privat on, ens agradi o no, un cop omplert amb els diners de tots, hi continuaran anant les mateixes persones que abans.

David González
Sant Martí de Centelles

Reforma, ara sí, ara no,...

Ja sabeu que la Reforma es retarda un any? Sí? Qui us ho

ha dit? La portada d'un diari? Algun company o companya que bonament us n'ha informat? Un dia fent *zapping* a casa vostra? Uns papers que us han fet arribar els sindicats? Un comentari que heu sentit mentre feieu cua en un supermercat? O bé uns pares que han vingut a l'escola i us n'han informat? I nosaltres ens preguntem: hem rebut alguna comunicació oficial? (En rebem d'altres molt menys importants...) Som professionals de l'ensenyament? Sembla que per algunes coses sí i per d'altres no tant. En aquesta qüestió, hem rebut la mateixa informació que qualsevol persona del carrer.

Estem dolguts i dolgudes perquè els últims d'assabentar-se dels *canvis* hem estat els qui estem duent a terme aquest *canvis*, els mestres de Primària.

Com els ho hem d'explicar, per exemple, als alumnes que actualment estan fent cinquè d'EGB als quals havíem procurat il·lusionar amb la Reforma que ells farien el proper curs? I els pares? Què pensaran dels seus mestres? Segurament que no saben el que fan, o bé que no tenen informació, o que són poc professionals... I nosaltres, com a professionals, com ens sentim? Decebut? Enganyats? Insegurs del que hem de fer, del que hem de dir?

Mestres! Els que ja us heu assabentat que es retarda l'aplicació de la Reforma, teniu clar a quins nens i nenes de les vostres aules els afectarà? Nosaltres no! (Esperem que el conseller potser sí!). El calendari ha sofert tantes modificacions i hem fet tantes hipòtesis sobre la seva aplicació que ara ja no sabem on som.

Per tant, alumnes i pares, accepteu les nostres disculpes davant

tota aquesta confusió. No és culpa nostra. Rebem la mateixa informació que vosaltres.

Zona Escolar Rural (ZER) de la Vall del Ter
Sant Joan de les Abadesses

Agraïment

Els pares, la germana i tota la família d'en Jordi Molas i Castells agraïm profundament al personal de la Creu Roja, al d'urgències de l'Hospital General de Vic i al de la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron i també a les entitats esportives Atlètic Vic secció Rugbi, Club Natació ETB i al cos de Bombers i Guardes Forestals els serveis tan humanitaris que ens han prestat en una situació tan difícil.

Agraïm també a tots els seus amics, professors i companys les mostres de solidaritat i estimació. Volem donar les gràcies a tothom en general que amb tanta amabilitat s'han interessat per la seva salut i ens han donat suport.

Ricardo, Conxita i Montse
Gurb

Fe d'errors

* En la pàgina 20 de l'edició del dilluns 24 de gener es deia que una escola que construeix al Nepal Victòria Subirana està patrocinada per la UNESCO, la qual cosa no és ben bé certa. Aquesta iniciativa compta amb el suport de la UNESCO, però l'aportació econòmica la fan diversos particulars, alguns d'ells, d'Osona i del Ripollès.